

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA WIELKOPOLSKIEGO

Poznań, dnia 15 września 2014 r.

Poz. 4810

WYROK NR IV SA/PO 121/14 WOJEWÓDZKIEGO SĄDU ADMINISTRACYJNEGO W POZNANIU

z dnia 16 lipca 2014 r.

w sprawie : miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla obszaru, w rejonie ulic: 70 Pułku Piechoty i Armii Poznań w Pleszewie

Na podstawie

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu

w składzie następującym:

Przewodniczący Sędzia WSA Tomasz Grossmann

Sędziowie WSA Ewa Kręcichwost-Durchowska

WSA Anna Jarosz (spr.)

Protokolant st.sekr.sąd. Krystyna Pietrowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 16 lipca 2014 r.

sprawy ze skargi Wojewody Wielkopolskiego

na uchwałę Rady Miejskiej w Pleszewie

z dnia 4 kwietnia 2013 r. nr XXV/301/2013

w przedmiocie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla obszaru, w rejonie ulic: 70 Pułku Piechoty i Armii Poznań w Pleszewie,

1. stwierdza nieważność zaskarżonej uchwały,
2. określa, że zaskarżona uchwała nie może być wykonana,
3. zasądza od Miasta Pleszewa na rzecz Wojewody Wielkopolskiego kwotę 240 zł (dwieście czterdzieści złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego

Sygn. akt IV SA/Po 121/14

Uzasadnienie

Pismem z dnia 20 czerwca 2013 r. Wojewoda Wielkopolski (zwany dalej: Wojewoda) wniósł do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu skargę na uchwałę Nr XXV/301/2013 Rady Miejskiej w Pleszewie (zwanej dalej: Rada) z dnia 04 kwietnia 2013 r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla obszaru w rejonie ulic: 70 Pułku Piechoty i Armii Poznań w Pleszewie (zwaną dalej: Uchwała). Wojewoda wniósł o stwierdzenie nieważności Uchwały.

W uzasadnieniu skargi podniesiono, że w dniu 21 października 2010 r. weszła w życie ustawa z dnia 25 czerwca 2010 r. o zmianie ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, ustawy o Państwowej Inspekcji Sanitarnej oraz ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz. U. z 2010 r. Nr 130, poz. 871). Na mocy art. 4 ust. 2 cyt. ustawy do planów miejscowych oraz studiów, w stosunku do których podjęto uchwałę o przystąpieniu do sporządzania lub zmiany planu lub studium, a postępowanie nie zostało zakończone do dnia wejścia w życie ww. ustawy, stosuje się przepisy dotychczasowe. W przypadku przedmiotowego planu uchwałę o przystąpieniu do jego sporządzenia podjęto w dniu 26 czerwca 2010 r., a zatem zastosowanie znajdują przepisy dotychczasowe. Następnie wskazano, że na podstawie art. 15 ust. 2 pkt 6 ustawy w planie miejscowym określa się obowiązkowo parametry i wskaźniki kształtowania zabudowy oraz zagospodarowania terenu, w tym linie zabudowy, gabaryty obiektów i wskaźniki intensywności zabudowy. Przepis ten znajduje uszczegółowienie w § 4 pkt 6 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. z 2003 r. Nr 164, poz. 1587, zwanego dalej: Rozporządzenie), na mocy którego ustalenia dotyczące parametrów i wskaźników kształtowania zabudowy oraz zagospodarowania terenu powinny zawierać w szczególności określenie linii zabudowy, wielkości powierzchni zabudowy w stosunku do powierzchni działki lub terenu, w tym udziału powierzchni biologicznie czynnej, a także gabarytów i wysokości projektowanej zabudowy oraz geometrii dachu. Na kanwie powyższych rozważań zarzucono, co następuje:

Zgodnie z § 9 pkt 1 Uchwały, na terenach zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej, usługowej lub mieszkaniowo - usługowej, oznaczonych symbolami „1MN/U” - „4MN/U”, ustalono lokalizację na działce budowlanej jednego budynku mieszkalnego albo usługowego, albo mieszkalno - usługowego w układzie wolnostojącym, nie ustalając zarazem maksymalnej wysokości dla budynków usługowych i mieszkalno - usługowych.

Ponadto w § 8 ust. 1 pkt 9 i § 9 pkt 9 Uchwały, na terenach oznaczonych symbolami „1MN” - „8MN” i „1MN/U” - „4MN/U”, dopuszczono przykrycie dachem płaskim budynków gospodarczych, dla których również nie wyznaczono maksymalnej wysokości zabudowy.

Zdaniem organu powyższe uchybienia stanowią naruszenie cytowanych przepisów art. 15 ust. 2 pkt 6 ustawy oraz § 4 pkt 6 Rozporządzenia.

Kolejno zarzucono, że w § 5 ust. 2 pkt 6 Uchwały, ustalono, że stosowanie na terenach „1U” i „2U” rozwiązań przeciwhałasowych zmniejszających uciążliwości wywołane ruchem drogowym od strony drogi ekspresowej nr 11 zlokalizowanej poza granicą planu, należy dokonać staraniem i na koszt inwestorów przedmiotowego terenu.

W ocenie organu zamieszczenie ww. zapisów, określających podmiot, do którego należy realizacja i finansowanie inwestycji polegającej na wprowadzeniu rozwiązań przeciwhałasowych, stanowi przekroczenie zakresu zagadnień, które winien obejmować plan miejscowy. Wskazany zakres został określony w art. 15 ustawy, a jego przekroczenie stoi w sprzeczności z celem uchwalania planów, określonym w przepisach art. 4 ust. 1 i art. 14 ust. 1 ustawy. Zgodnie z tymi przepisami ustalenia planu winny ograniczać się do ustalenia przeznaczenia terenu, rozmieszczenia inwestycji celu publicznego oraz określenia sposobów zagospodarowania i warunków zabudowy terenu.

Następnie wywodzono, że obowiązek zawarcia w planie wiążących zagadnień określonych w art. 15 ust. 2 cyt. ustawy, a więc m.in. parametrów zabudowy, jest uzależniony od warunków faktycznych panujących w terenie, którego plan miejscowy dotyczy. Oznacza to, że plan miejscowy musi zawierać ustalenia, o których mowa w ww. przepisie, jeżeli w terenie powstają okoliczności faktyczne uzasadniające dokonanie takich ustaleń, jak to – zdaniem organu – ma miejsce w niniejszej sprawie.

Jednocześnie ewentualne odstępianie od określenia któregośkolwiek z tych elementów musi znajdować uzasadnienie nie tylko w stanie faktycznym, lecz również powinno zostać odzwierciedlone w materiale planistycznym. Norma art. 15 ust. 2 cyt. ustawy wymaga bowiem ustosunkowania się do każdego zagadnienia wymienionego w pkt. 1-12.

Reasumując organ skonstatował, że Uchwała nie zawiera określenia wysokości budynków, obligatoryjnego elementu planu i tym samym stanowi, w ocenie organu, o naruszeniu obowiązujących zasad przy sporządzaniu planu miejscowego, o jakim mowa w art. 28 ust. 1 cyt. ustawy. Jednocześnie podkreślono, że w przypadku naruszenia zasad sporządzania planu ustawodawca nie wymaga, aby przedmiotowe naruszenie miało charakter istotny, co oznacza, że każde naruszenie zasad sporządzania planu miejscowego skutkować będzie stwierdzeniem nieważności uchwały rady gminy w całości lub w części. Istniejące braki w przedmiotowej Uchwale mogą, w ocenie organu, prowadzić w przyszłości do nieodwracalnych skutków prawnych związanych z wydaniem pozwoleń na budowę, a nawet uniemożliwieniem ich wydania przez starostę.

W odpowiedzi na skargę Rada poinformowała, uznała stanowisko zawarte w skardze Wojewody Wielkopolskiego za zasadne.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu zważył, co następuje:

Skarga zasługiwała na uwzględnienie.

Na wstępie wskazać należy, że zgodnie z art. 1 § 1 i 2 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz. U. Nr 153, poz. 1269 z późn. zm.), sądy administracyjne sprawują wymiar sprawiedliwości poprzez kontrolę działalności administracji publicznej, przy czym kontrola ta sprawowana jest pod względem zgodności z prawem (legalności), jeżeli ustawy nie stanowią inaczej. Sądy administracyjne, kierując się wspomnianym kryterium legalności, dokonują oceny zgodności treści zaskarżonego aktu oraz procesu jego wydania z normami prawnymi – odpowiednio: ustrojowymi, proceduralnymi i materialnymi – przy czym ocena ta jest dokonywana według stanu prawnego aktualnego na dzień wydania zaskarżonego aktu. W świetle art. 3 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2012 r. poz. 270, z późn. zm.; zwanej dalej: p.p.s.a.) kontrola działalności administracji publicznej przez sądy administracyjne obejmuje m.in. orzekanie w sprawach skarg na akty prawa miejscowego organów jednostek samorządu terytorialnego i terenowych organów administracji rządowej. Stosownie do art. 134 § 1 p.p.s.a. sąd rozstrzyga w granicach danej sprawy, nie będąc jednak związany zarzutami i wnioskami skargi oraz powołaną w niej podstawą prawną. Oznacza to, że bierze pod uwagę wszelkie naruszenia prawa, a także wszystkie przepisy, które powinny znaleźć zastosowanie w rozpoznawanej sprawie, niezależnie od żądań i wniosków podniesionych w skardze – w granicach sprawy, wyznaczonych przede wszystkim określonym w skardze przedmiotem zaskarżenia, który może obejmować całość albo tylko część określonego aktu lub czynności (zob.: J.P. Tarno, Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi. Komentarz, Warszawa 2010, uw. 1 do art. 134; a także wyroki NSA: z 05.03.2008 r., I OSK 1799/07; z 09.04.2008 r., II GSK 22/08; z 27.10.2010 r., I OSK 73/10 – orzeczenia dostępne w Centralnej Bazie Orzeczeń Sądów Administracyjnych, <http://orzeczenia.nsa.gov.pl>, dalej w skrócie: "CBOSA"), oraz rodzajem i treścią zaskarżonego aktu (czynności).

Przedmiotem kontroli sądu w niniejszej sprawie miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego wprowadzony uchwałą Nr XXV/301/2013 Rady Miejskiej w Pleszewie z dnia 04 kwietnia 2013 r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla obszaru w rejonie ulic: 70 Pułku Piechoty i Armii Poznań w Pleszewie.

Procesową podstawę rozstrzygnięcia Sądu w niniejszej sprawie stanowił przepis art. 147 § 1 p.p.s.a., zgodnie z którym sąd uwzględniając skargę na uchwałę lub akt, o których mowa w art. 3 § 2 pkt 5 i 6 p.p.s.a. – tj. akt prawa miejscowego organów jednostek samorządu terytorialnego lub terenowych organów administracji rządowej (pkt 5) albo akt organów jednostek samorządu terytorialnego lub ich związków, inny niż określony w pkt 5, podejmowany w sprawach z zakresu administracji publicznej (pkt 6) – stwierdza nieważność tej uchwały lub aktu w całości lub w części albo stwierdza, że zostały wydane z naruszeniem prawa, jeżeli przepis szczególny wyłącza stwierdzenie ich nieważności. Nie ulega wątpliwości, że zaskarżona Uchwała, jako wprowadzająca miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego (zwany dalej: m.p.z.p.), jest aktem prawa miejscowego (art. 14 ust. 8 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym). A zatem należy do kategorii aktów, o których mowa w art. 3 § 2 pkt 5 p.p.s.a.

Jak wskazał Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu z wyroku z dnia 14 maja 2014 r. (sygn. akt IV SA/Po 136/14, dostępny na stronie: orzeczenia.nsa.gov.pl) oceny, czy uchwalony m.p.z.p. jest obciążony wadą skutkującą stwierdzeniem jego nieważności na podstawie art. 147 § 1 p.p.s.a., dokonuje się na gruncie art. 28 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, w myśl którego naruszenie zasad sporządzania studium lub planu miejscowego, istotne naruszenie trybu ich sporządzania, a także naruszenie właściwości organów w tym zakresie, powodują nieważność uchwały rady gminy w całości lub części. Zgodnie z utrwalonym poglądem doktryny i orzecznictwa, "tryb sporządzania" m.p.z.p. odnosi się do sekwencji czynności, jakie podejmuje organ w celu doprowadzenia do uchwalenia planu miejscowego, począwszy od uchwały o przystąpieniu do jego sporządzania, poprzez kolejne etapy określone w art. 17 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, aż po samo uchwalenie planu. Z kolei pojęcie "zasad sporządzania" m.p.z.p. należy wiązać z merytorycznym sporządzeniem (opracowaniem) aktu planistycznego, a więc z zawartością tego aktu (część tekstowa, graficzna i załączniki), treścią zamieszczonych w nim ustaleń, a także ze standardami dokumentacji planistycznej (por.: Z. Niewiadomski (red.), Ustawa o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Komentarz, Warszawa 2009, art. 28, nb 2 i 4; wyrok NSA z 25.05.2009 r., II OSK 1778/08, CBOSA).

W tym miejscu wskazać należy, że ustawa z dnia 25 czerwca 2010 r. o zmianie ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, ustawy o Państwowej Inspekcji Sanitarnej oraz ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz.U. z 2010 r. Nr 130, poz. 871), która weszła w życie dnia 21 października 2010 r. w art. 4 ust. 2 nakazuje, aby do miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego oraz studiów uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy, w stosunku do których podjęto uchwałę o przystąpieniu do sporządzania lub zmiany planu lub studium, a postępowanie nie zostało zakończone do dnia wejścia w życie ustawy, stosować przepisy dotychczasowe, a zatem sprzed wejścia w życie wprowadzonych ustawą zmieniająca zmian. W konsekwencji zastosowanie w sprawie znajdują przepisy ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz.U. z 2003 r., Nr 80, poz. 717 z późn. zm., ostatnią z dnia 05 czerwca 2010 r. wprowadzoną ustawą z dnia 18 marca 2010 r. o zmianie ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 75, poz. 474)), zwanej dalej: u.p.z.p.

Jak wynika z art. 4 ust. 1 oraz art. 14 ust. 1 u.p.z.p., plan miejscowy uchwała się zasadniczo w celu ustalenia przeznaczenia danego terenu, w tym na potrzeby rozmieszczenia inwestycji celu publicznego, oraz w celu określenia sposobów jego zagospodarowania i zabudowy.

W myśl art. 15 ust. 1 i 2 wójt, burmistrz albo prezydent miasta sporządza projekt planu miejscowego, zawierający część tekstową i graficzną, zgodnie z zapisami studium oraz z przepisami odrębnymi, odnoszącymi się do obszaru objętego planem. W planie miejscowym określa się obowiązkowo:

1) przeznaczenie terenów oraz linie rozgraniczające tereny o różnym przeznaczeniu lub różnych zasadach zagospodarowania;

2) zasady ochrony i kształtowania ładu przestrzennego;

3) zasady ochrony środowiska, przyrody i krajobrazu kulturowego;

4) zasady ochrony dziedzictwa kulturowego i zabytków oraz dóbr kultury współczesnej;

5) wymagania wynikające z potrzeb kształtowania przestrzeni publicznych;

6) parametry i wskaźniki kształtowania zabudowy oraz zagospodarowania terenu, w tym linie zabudowy, gabaryty obiektów i wskaźniki intensywności zabudowy;

- 7) granice i sposoby zagospodarowania terenów lub obiektów podlegających ochronie, ustalonych na podstawie odrębnych przepisów, w tym terenów górniczych, a także narażonych na niebezpieczeństwo powodzi oraz zagrożonych osuwaniem się mas ziemnych;
- 8) szczegółowe zasady i warunki scalania i podziału nieruchomości objętych planem miejscowym;
- 9) szczególne warunki zagospodarowania terenów oraz ograniczenia w ich użytkowaniu, w tym zakaz zabudowy;
- 10) zasady modernizacji, rozbudowy i budowy systemów komunikacji i infrastruktury technicznej;
- 11) sposób i termin tymczasowego zagospodarowania, urządzania i użytkowania terenów;
- 12) stawki procentowe, na podstawie których ustala się opłatę, o której mowa w art. 36 ust. 4.

Na podstawie art. 16 ust. 2 u.p.z.p. wydane zostało rozporządzenie Ministra Infrastruktury w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz.U. z 2003 r. Nr 164, poz. 1587, zwane dalej: Rozporządzeniem). W § 4 tego Rozporządzenia ustalono wymogi dotyczące stosowania standardów przy zapisywaniu ustaleń projektu tekstu planu miejscowego. W szczególności w pkt 6 tego paragrafu ustawodawca wskazał wśród tych wymogów ustalenia dotyczące parametrów i wskaźników kształtowania zabudowy oraz zagospodarowania terenu powinny zawierać w szczególności określenie linii zabudowy, wielkości powierzchni zabudowy w stosunku do powierzchni działki lub terenu, w tym udziału powierzchni biologicznie czynnej, a także gabarytów i wysokości projektowanej zabudowy oraz geometrii dachu.

W skardze zarzucono:

- pominięcie w § 9 pkt 1 Uchwały ustalenia maksymalnej wysokości dla budynków usługowych i mieszkalno – usługowych;
- pominięcie w § 8 ust. 1 pkt 9 i § 9 pkt 9 Uchwały ustalenia maksymalnej wysokości zabudowy stanowiące naruszenie art. 15 ust. 2 pkt 6 ustawy oraz § 4 pkt 6 Rozporządzenia oraz
- w § 5 ust. 2 pkt 6 Uchwały ustalenie że stosowanie na terenach „1U” i „2U” rozwiązań przeciwhałasowych zmniejszających uciążliwości wywołane ruchem drogowym od strony drogi ekspresowej nr 11 zlokalizowanej poza granicą planu, należy dokonać staraniem i na koszt inwestorów przedmiotowego terenu z naruszeniem art. 15 w zw. z art. 4 ust. 1 i art. 14 ust. 1 u.p.z.p.

Sąd w składzie niniejszym uznał zarzuty skargi za uzasadnione. Ich zasadność stwierdziła zresztą sama Rada w odpowiedzi na skargę.

Należy bowiem stwierdzić, co następuje.

W § 5 ust. 2 pkt 6 Uchwały przyjęto, iż w zakresie kształtowania komfortu akustycznego ustala się stosowanie na terenach 1U i 2U rozwiązań przeciwhałasowych zmniejszających uciążliwości wywołane ruchem drogowym od strony drogi ekspresowej nr 11 zlokalizowanej poza granicą planu, staraniem i na koszt inwestorów przedmiotowego terenu.

W § 8 ust. 1 pkt 5 ppkt a i b oraz pkt 6 Uchwały przyjęto, iż w zakresie szczegółowych parametrów i wskaźników kształtowania zabudowy oraz zagospodarowania, na terenach oznaczonych symbolami 1MN, 2MN, 3 MN, 4MN, 5MN, 6MN, 7MJN, 8 MN, ustala się wysokość budynków mieszkalnych do 2 kondygnacji nadziemnych, lecz nie więcej niż 8,5 m, dla budynków garażowych nie większą niż 5,0 m, jednocześnie dopuszcza się dla budynków garażowych lub gospodarczych przekrycie dachem płaskim.

Z kolei w § 9 pkt 1, pkt 5 ppkt a i b oraz pkt 9 w zakresie szczegółowych parametrów i wskaźników kształtowania zabudowy oraz zagospodarowania, na terenach oznaczonych symbolami 1 MN/U, 2MN/U, 3MN/U, 4 MN/U ustalono lokalizację na działce budowlanej jednego budynku mieszkalnego albo usługowego, albo mieszkalno- usługowego w układzie wolno stojącym określając jednocześnie wysokość budynków mieszkalnych do 2 kondygnacji nadziemnych, lecz nie więcej niż 10,0 m, zaś budynków garażowych nie większą niż 6,0 m. Dopuszczono dla budynków garażowych lub gospodarczych przekrycie dachem płaskim.

Analiza Uchwały wskazuje w ocenie Sądu bezspornie, że nie ustalono na terenach oznaczonych symbolami 1MN, 2MN, 3 MN, 4MN, 5MN, 6MN, 7MN, 8 MN dla budynków gospodarczych maksymalnej

wysokości zabudowy. Nie ustalono również na terenów oznaczonych symbolami 1 MN/U, 2MN/U, 3MN/U, 4 MN/U maksymalnej wysokości zabudowy dla budynków usługowych i mieszkalno-usługowych. Pominięcia te stanowią naruszenie określonych w art. 28 u.p.z.p. zasad sporządzania planów miejscowych skutkujące nieważnością Uchwały. Nie ulega najmniejszej wątpliwości, że w świetle art. 15 ust. 2 pkt 6 w zw. z § 4 pkt 6 Rozporządzenia Rada miała obowiązek ustalenia tych właśnie parametrów w planie miejscowym, czego nie uczyniła.

Jednocześnie, w ocenie Sądu, nieważność dotyczyć musi całego aktu, a nie jedynie jego części z uwagi na zasięg terytorialny terenów oznaczonych symbolami 1MN, 2MN, 3 MN, 4MN, 5MN, 6MN, 7MJN, 8 mn oraz 1 MN/U, 2MN/U, 3MN/U, 4 MN/U które łącznie zajmują blisko połowę całego obszaru objętego zaskarżonym planem.

Sąd podzielił również zarzut skargi dotyczący przekroczenia władztwa planistycznego na skutek wskazania podmiotów, które mają być inicjatorami i które obciążać mają koszty rozwiązań przeciwhałasowych zmniejszających uciążliwość wywołane ruchem drogowym od strony drogi ekspresowej nr 11 zlokalizowanej poza granicą planu. Takie postanowienia stanowią nie tylko nieuprawnioną ingerencję w sferę własności, ale przede wszystkim wykraczają poza kompetencje organów planistycznych określone w obowiązujących przepisach. Tymczasem organy władzy publicznej działają na podstawie i w granicach prawa (art. 7 Konstytucji RP).

Mając wszystko to na uwadze Sąd, na podstawie art. 147 § 1 p.p.s.a. w związku z art. 28 ust. 1 u.p.z.p., stwierdził nieważność zaskarżonej Uchwały w całości.

Zaskarżona uchwała jest aktem prawa miejscowego, a zatem dla dopuszczalności stwierdzenia jej nieważności w zaskarżonej części nie ma znaczenia upływ czasu zgodnie z regulacją art. 94 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U z 2001 r., nr 142, póź. 1591 z późn. zm.)

Stosownie do postanowień art. 152 p.p.s.a., z uwagi na uwzględnienie wniesionej skargi, należało również orzec, iż zaskarżona uchwała nie podlega wykonaniu.

O kosztach postępowania (pkt 3 wyroku) Sąd orzekł na podstawie art. 200, w związku z art. 205 § 2 P.p.s.a.

Przewodniczący Sędzia WSA

(-) Tomasz Grossmann

Sędzia WSA

(-) Ewa Kręcichwost-Durchowska

Sędzia WSA

(-) Anna Jarosz